

Tj Klune

KUKLALARIN YAŞAMINDA

Çeviren
Nur Eren

İNSANLIĞA:

Korkunçsun ama kitapları ve müziği icat ettin,
o yüzden muhtemelen evren seni buralarda tutmaya devam
edecektir,
bir süre daha.
Şanslısın.
Bu seferlik.

Yaşlı ve ıssız bir ormanda, neredeyse her şeyden uzakta, ilginç bir ev vardı.

Devasa ağaçlardan oluşan korunun dibinde ise sarmaşık ve yosunlar tarafından ele geçirilmiş, küçük, kare şeklinde, tuğlalardan yapılmış bir kulübe. Kime ait olduğunu kimse bilmiyordu ama görünüşüne bakılırsa uzun zaman önce terk edilmişti. Giovanni Lawson adında bir adam (ki aslında hiç de adam değildi) ormanda dolaşırken ona rastlayana dek, kulübenin bilinen hiçbir amacı yoktu.

Giovanni bu ilginç keşfinin önünde durdu ve tepesindeki dallarda şarkı söyleyen kuşları dinledi. “Bu da ne?” diye sordu. “Nereden çıktın sen böyle?”

Menteşeleri kopmak üzere olan kapıdan dikkatle içeri girdi. Pencere camları kırılmıştı. Kamburlaşmış döşeme tahtalarının arasında çimler ve yabani otlar büyümüştü. Çatının bir kısmı çökmüştü ve neredeyse tavana kadar ulaşan yaprak yığınının arasından güneş parlıyordu. Yaprak yığınının tepesinde altın rengi bir çiçek açmış, kırışların arasından süzülen güneş ışığına doğru uzanmıştı.

Her ne kadar yalnız olsa da yüksek sesle, “Mükemmel,” dedi. “Evet, evet burası iş görür. Ne tuhaf. Ne harika.”

Giovanni ertesi sabah erkenden geri geldi, gömleğinin yenileri ön kollarının üstüne kıvrılmıştı. Büyük bir oda yaratmak için terk edilmiş yerin içindeki duvarları yıktı, çıkan parçaları taşıyıp ormanın zeminine yığdı. Bitirdiğinde yüzü ve saçları toz içinde kalmıştı, eklemleri inlercesine gıcırdıyordu ama tatmin olmuştu. Sıkı çalışmaları meyvesini vermişti.

Yüzünü silerken, “İşte,” dedi ağaçtaki kuşlara. “Böyle çok daha iyi oldu. Yeni başlangıç için ilk adım.”

Küçük kulübe kısa süre içinde her türden şeye ev oldu: metal levhalar, uzun teller, kordonlar, her çeşit boy ve şekilden piller, cam kavanozlarda devre kartları ve mikroçipler. Başka kavanozlar çeşitli şekil, boyut ve renklerden yüzlerce tohuma ev sahipliği yapıyordu. Hüzünlü şarkılar söyleyen eski müzik kutuları, plağı olmayan sessiz pikaplar, karanlık ekranlarıyla irili ufaklı televizyonlar vardı. Ve kitaplar! Bitkilerin yaşamından balina avcılığına, orman hayvanlarından nükleer çekirdeklerin karmaşık diyagramlarına kadar bir sürü, çeşit çeşit, her konudan kitap. Hepsi yıkıntılardan arta kalan malzemelerle yaptığı, zeminden tavana kadar sıra sıra uzanan yeni raflara dizilmişlerdi. Son kitabı son rafa koyduğu âna kadar Giovanni'nin aklına kendine kalacak bir yer yapmadığı gelmedi. Bu oda çoktan dolmuştu.

Kulübeyi genişletmek, bir ya da iki oda daha eklemek fazla zamanını almazdı. Ama Giovanni Lawson kolay yolu seçenlerden değildi. O, dünyayı karmaşık şekiller ve tasarımlarla görüyordu ve etrafındaki ağaçlara bakınca ne yapacağını bulmuştu.

Dışarı doğru inşa etmeyecekti.

Yukarı doğru inşa edecekti.

Böyle şeylerde hep olduğu gibi bu da vakit aldı elbette. Uzun yıllar geçti. Mükemmel olması gerekiyordu. Ağaçların arasında güvendeydi ve arkasında bıraktığı şehrin sert, kör edici ışıklarından ve kakofonisinden uzaktaydı.

Evin üstündeki ağacın, ormanın tartışmasız kralı olan uzun köknar ağacının, sağlam gövdesinin etrafındaki dallara yeni, küçük bir kulübe inşa etti, sonra yine ağaçların içine yapılmış, ip köprülerle birbirine bağlanmış başka kulübeler. Biri laboratuvar olmuştu. Bir diğeri tavanı buğulu ve çizilmiş camlardan yapılmış, zemini parlak meşe panellerle döşenmiş, duvarsız bir kış bahçesi. Bu kış bahçesi daha sonra başka bir şeye dönüşecekti.

Orman uçsuz bucaksız ve bakirdi. Giovanni onu burada bulabileceklerini sanmıyordu.

Güneşli günlerde çimenlerde geyik sürüleri otluyor, tepesinde kuşlar şarkı söylüyordu ve Giovanni de onlara eşlik ediyordu. Huzur içindeydi.

Ta ki göğsünün ağrımaya başladığı güne kadar.

“Aman,” dedi. “Ne ilginç bir his bu. Yakıyor.”

Laboratuvarında hesaplamalar yaptı. Yazarken klavyesinin çıkardığı *takır takır* sesler etrafında yankılanıyordu.

Göğsündeki ağrıyı hissedişinin elli ikinci gününde, “Anlıyorum,” dedi. Ekranı baktı, rakamları kontrol etti. Sonuç ortadaydı, yalnızlıktı bu. Sayılar yalan söylemezdi.

Üç sene daha geçti. Göğsündeki ağrının gittikçe arttığı, yalnızlık çektiği, kendininkinden başka bir ses duyma özlemi içinde olduğu üç sene. Laboratuvarının penceresinden baktı ve kar yağdığını gördü, oysa daha dün orman yazın sancılarını çekiyordu.

Tıpkı öncekiler gibi başlayan bir günde ağaçların arasından iki insan fırladı; gözleri korkudan kocaman açılmış, derileri terden sırlıslık olmuş bir adam ve bir kadın. Kadın elindeki paçavra yumağını göğsüne bastırıyordu.

Giovanni afalladı.

“Bize yardım et!” diye bağırdı kadın. “Lütfen, onu al. Al ve sakla. Güvenli değil.”

Ve sonra paçavra yumağını ona verdi.

Ama bu bir paçavra yumağı değildi.

Sıkıca kundaklanmış bir çocuktü.

Çocuk, Giovanni’ye yavaşça göz kırptı sonra yüzünü buruşturup ağlamaya başladı.

“Ne oldu?” diye sordu Giovanni telaşla kadına bakarak. “Gelin, gelin. Sizi de güvende tutarım. Hepinizi.”

Ama kadın başını iki yana salladı. “Bizi bulurlar.” Gözyaşları yanaklarından süzülerek öne çıktı ve bebeğini alnından öptü. “Seni seviyorum. İlk fırsatta döneceğim.”

Adam, “Acele et,” dedi, “geliyorlar.”

Kadın acı acı güldü. “Biliyorum. Biliyorum, hep gelirler.”

Adam kadını elinden tutup koştu, koştu, koştu.

“Bekleyin!” diye seslendi Giovanni arkalarından. “İsmi ne?”

Ama gitmişlerdi.

Giovanni daha sonra kimseyi görmedi. Adam ve kadını aramaya gelen olmadı. Çocuğu da öyle. Ve adamlar kadın bir daha dönmedi.

Sonra, çok daha sonra, çocuk büyüdüğünde, Giovanni ona kadının –yani annesinin– onu terk etmek istemediğini söyleyecekti. “Geri dönecek,” diyecekti. “Bir gün, her şey yoluna girdiğinde, geri dönecek.”

O zamana kadar, eh, bir çocuk istemişti ve işte bir tane gelmişti. Ah, ne büyük talihi bu! Ne harikaydı!

Giovanni bebeğe isim vermekte acele etmedi. Mükemmel ismi bulduğunda yapraklar yeşilden kırmızıya, altın rengine dönüyordu.

“Victor,” dedi. “Adın Victor olacak. Victor Lawson. Ne dersin?”

Hissettiği yalnızlık –o büyük ve derin yalnızlık– hiç var olmamış gibi yok olup gidivermişti.

Giovanni, Victor büyüdükçe endişelenmeye başladı. Çocuk hâlâ konuşmuyordu. O konuştuğunda dinlediğini biliyordu, çocuğun anladığını görebiliyordu.

Dört yaşına geldiğinde, “Kodlamanda bir hata mı var acaba?” diye sordu Giovanni. “Ben mi bir hata yaptım?”

Victor cevap vermedi. Onun yerine kollarını kaldırdı ve küçük parmaklarını avuçlarına değdirerek ellerini açıp kapattı.

Giovanni kendisinden isteneni yaptı. Victor’ı kaldırdı ve nazikçe kucaklayıp göğsüne bastırdı. Victor, Giovanni’nin mutluluk olarak algıladığı küçük bir ses çıkardı ve küçük yüzünü onun göğsüne bastırdı. “Hayır,” dedi Giovanni. “Tam da olman gerektiği gibisin. Bunu sorgulamamam gerekirdi. Dünyada gerçekten mükemmellik diye bir şey olsaydı bu sen olurdu.”

Göğsü bir kez daha yandı ama bu kez tamamen farklı bir nedenden kaynaklanıyordu. Giovanni'nin şu an hissettiği şeyin ne olduğunu hesaplamasına gerek yoktu. Ne olduğunu biliyordu.

Sevgiydi bu.

Ve Giovanni, Victor'ın kendisiyle konuşmasını her şeyden çok istese de onu kendi hâline bıraktı. Olacağı varsa bir gün elbet olurdu.

İki yıl daha geçti ve Victor ilk kez konuştu.

Laboratuvardaydılar. Victor yerde oturuyordu. Etrafında küçük, metal çubuklar vardı. Victor'ın ne yaptığını anlamak Giovanni'nin kısa bir ânını aldı; biri büyük, diğeri küçük, el ele vermiş iki çubuk figür. Çocuk homurdandı, çubuk figürlerin bacaklarını düzeltmek için uzandı.

Ve sonra Victor –Victor Lawson, Giovanni Lawson'ın oğlu– “Sen,” dedi. Büyük figürü işaret ediyordu. “Ben.” Şimdi de küçük çubuk figürü işaret ediyordu. Sesi alçaktı ve kullanılmadığı için boğuktu. Ama işte oradaydı.

“Evet,” dedi Giovanni usulca. “Sen ve ben. Her zaman.”

I ORMAN

Vicdan, insanların dinlemediđi o küçük sestir.

–*Pinokyo* (1940 filmi)

1. BÖLÜM

Küçük bir robot süpürge eş merkezli çemberler çizerek dönerken çılgık atıyor, kıskaçlı uçları olan cılız kollarını çıldırmış gibi sallıyordu. “Aman tanrım, aman tanrım, *öleceğiz*. Ben *var olmak* istiyorum ama karanlıktan başka hiçbir şey olmayacak!”

Süpürgecinin yanında daha büyük bir robot durmuş, milyonnuncu kez onun kriz geçirişini izliyordu. Bu diğer robotun kolları, bacakları ya da ayakları yoktu. Eski Tıbbi Hemşire Model Altı-On-JQN Seri Alfa uzun, metal bir dikdörtgendi. Yüz elli santim yüksekliğinde ve altmış santim genişliğindeydi. Eski yıpranmış tekerlerinin yerini tanklarınkinden pek de farklı olmayan dişli, metal zincirler almıştı. İşlem yapılması gerektiğinde gövdesinin iki yanındaki metal bölmelerden ucunda çeşitli tıbbi gereçler olan bir düzine metal dokunaç çıkıyordu. Önündeki ekranda yeşil, çatık kaşlı bir yüz yanıp söndü. Hemşire Rehabilitasyon Amaçlı Tedavi Cihazı ve Hizmet ve Eğitim Desteği (Kısaca Hemşire Ratched) süpürgecinin etkilenmemişti. Düz, mekanik bir sesle şöyle dedi: “Ölürsen cesedini sökerim. Öğrenebileceğim çok şey var. Senden geriye hiçbir şey kalmayana kadar bütün parçalarını sökerim.”

Bu –hiç şüphesiz Hemşire Ratched’in de planladığı üzere– süpürgeyi bir kez daha krize soktu. “Yoo,” diye inledi. “Hayır, hayır, hayır, olmaz. Victor! Victor. Ben ölmeden ve Hemşire Ratched cesedimi sökmeden önce buraya gel! Parçalarımı sökecek! Parçalarımın sökülmesi konusunda nasıl hissettiğimi biliyorsun.”

Üstlerinde, en az altı metre yüksekliğindeki atık metal yığınının ortasında, küçük bir kahkaha sesi duyuldu. “Bunu yapmasına izin vermem, Rambo,” dedi Victor Lawson. Beline

bağladığı kayışla kurduğu makara sisteminde ilerledi ve hurda yığımına tutunarak onlara baktı. Yaptığı şey kesinlikle hiç güvenli değildi ama Vic bunu yıllardır yapıyordu ve henüz hiç düşmemişti. Yani aslında bir kere düşmüştü ama bu konuda ne kadar az konuşursa o kadar iyiydi. Kolundan çıkan ıslak kemiği görünce attığı çığlık, daha önce çıkardığı tüm seslerden daha yüksekti. Babası bu durumdan hiç memnun olmamış, on iki yaşındaki bir çocuğun Hurda Arazisi'nde bulunması için hiçbir neden olmadığını söylemişti. Victor bir daha gitmeyeceğine söz vermişti. Ertesi hafta yine gitmişti. Ve şimdi, yirmi bir yaşında, Hurda Arazisi'ni avucunun içi gibi biliyordu.

Rambo ona inanmamış gibiydi. Gıcırtilar çıkarıyor, kısıkaçlarını açıp kapatıyordu ve lastikleri hurda yığımından düşen metal parçalarının üzerinde gezinirken yuvarlak vücudu titriyordu. Üstünde soluk, hiçbir zaman net olmayan bir R, O ya da küçük a olabilecek bir daire, bariz bir M (yani büyük ihtimalle), B ve ardından gelen başka bir O ya da a harfi vardı. Bu küçük şeyi yıllar önce bulmuş, metal parçalar ve bolca özenle tamir etmişti; ta ki Rambo temizlik yapma talebiyle hayata dönene kadar – temizlik yapması gerekiyordu çünkü yapmazsa hiçbir amacı olmazdı, *hiç*. Vic'in makineyi yatıştırması uzun zamanını almış, o rahat bir nefes alana kadar devreleriyle oynamıştı. Bu kısa süreli bir çözümdü çünkü Rambo neredeyse her şey için endişelenirdi; yerdeki kir, Vic'in elindeki kir, her türden ölüm.

O gün, Vic'in ilk robotu olan Hemşire Ratched, süpürgeyi öldürüp öldüremeyeceğini sormuştu.

Vic yapamayacağını söylemişti.

Hemşire Ratched nedenini sormuştu.

Vic yeni arkadaşların öldürülmeyeceğini söylemişti.

"Ben olsam öldürürdüm," demişti Hemşire Ratched o düz sesiyle. "Kolayca öldürebilirim. Ötenazi acı verici olmak zorunda değil. Ama sen istersen olabilir elbette." Matkabını uzatarak süpürgeye doğru ilerlemiş, Rambo çığlık atmıştı.

Beş yıl geçmişti, pek bir şey değişmemişti. Rambo hâlâ endişeliydi. Hemşire Ratched hâlâ onu cesedini sökmekle tehdit ediyordu. Vic alışmıştı.

Gözlerini kısarak metal yığınının tepesine baktı. Omuz hizasındaki siyah saçlarını başının arkasında toplamış, deri bir kayışla tutturmuştu. İpin sağlamlığını test etti. Ağır biri değildi ama dikkatli olmak zorundaydı; babasının sesi hep zihninde onunla konuşuyordu. Gerçi endişeleri yersizdi çünkü Victor bir kürdan kadar zayıftı, babası daha fazla yemesi için sürekli peşinde dolaşırdı: *Çok zayıfsın Victor, ağzına daha fazla yemek koy Victor ve çiğne, çiğne, çiğne.*

Manyetik takoz, yığının tepesinde sabit görünüyordu. Gözüne ter girmemesi için eldivenli elinin tersiyle alnını sildi. Yaz bitiyordu ama nemli sıcak patlamaları hâlâ sona ermemişti.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı kendi kendine. “Sadece birazcık daha yukarı. Ertelemenin lüzumu yok. O parçaya ihtiyacın var.” Ayağını koyduğu yeri kontrol etmek için aşağı baktı.

“Düşüp ölürsen otopsini ben yaparım,” diye seslendi Hemşire Ratched. “Nihai otopsi raporu parçalanıp parçalanmadığına bağlı olarak üç ile beş iş günü arasında hazır olacaktır. Ancak aramızdaki samimiyete istinaden ölümünün büyük ihtimalle darbe travmasına bağlı olarak gelişeceğini söyleyebilirim.”

“Yoo,” diye inledi Rambo, sensörleri kırmızı renkte yanıp sönüyordu. “Vic. Vic. Sakın parçalanma. Kanı iyi temizleyemediğimi biliyorsun. Çarklarımın arasına giriyor ve her yerim yapış yapış oluyor!”

“Empati Protokolü Devreye Alınıyor.” Hemşire Ratched’in monitörü gülen bir yüze dönüştü; gözleri ve dudakları siyah, kalanı sarıydı. Sağ tarafındaki bölme açıldı ve dokunaçsı kollarından biri uzanıp Rambo’nun plastiğini sıvazladı. “Geçti, geçti. Her şey yoluna girecek. Victor’ın zayıf ve narin bedeninden çıkan kanı ve diğer tüm sıvıları ben temizlerim. Muhtemelen bağırsaklarını da boşaltacaktır.”

“Öyle mi?” diye fısıldadı Rambo.

“Evet. İnsan anüsü bir kastır ve ölüm hâlinde gevşeyip dışkının harikulade bir şekilde vücuttan atılmasını sağlar, özellikle darbe travması söz konusuysa.”

Vic başını iki yana salladı. Onlar dünyadaki en iyi arkadaşlarıydı. Bu bilgi onun hakkında ne anlatıyor bilmiyordu, muhtemelen iyi şeyler değil. Ama her ne kadar kendisi et ve kandan, onlar kablo ve metalden oluşsa da bazı açılardan ona benziyorlardı. Neyden yapıldıklarının önemi yoktu, sadece kafaları karışıktı; en azından Vic buna inanmayı tercih ediyordu.

Tekrar yukarı baktı. Hurda yığınının tepesine yakın bir yerde, iyi durumda gibi görünen, çok katlı bir BDK* vardı. Bugünlerde devre kartı bulmak zordu, bunu birkaç hafta önce ilk gördüğünde çıkarmak istemiş, bir türlü cesaret edememişti. Üzerinde bulunduğu hurda yığını en tehlikeli olanlardan biriydi ve daha o tırmanırken sallanmaya başlamıştı. Acele etmedi, kartın etrafındaki hurdaları ayıkladı ve yere düşmelerine izin verdi. Böyle bir çaba sabır gerektirirdi. Alternatifi ölümdü.

“Vic!” diye bağırdı Rambo. “Gitme. Seni seviyorum. Beni yetim bırakacaksın!”

“Ölmeyeceğim.” Derin bir nefes aldı ve ipten yukarı yavaşça tırmanmaya başladı, her aşamada karabinayı sıkıp kilitliyordu. Kollarındaki zayıf kaslar harcadığı çabadan dolayı yanmaya başlamıştı.

O yukarı çıktıkça yığın daha da eğildi. Metal parçaları güneşte parlıyor, patırtıyla zemine düşüyorlardı. Temizleyecek bir şey bulduğu için Rambo’nun paniği dinmişti. Vic aşağı bakınca onun yere düşen hurda parçalarını toplayıp yığının dibine ittiğini gördü. Keyifle mırıldanır gibi mutlu mutlu bipliyordu.

“Varlığın anlamsız,” dedi Hemşire Ratched ona.

* BDK: Baskı Devre Kartı. —çn

Sensörleri mavi ve yeşil yanarken Rambo neşeyle, “Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi. Bir metal parçasını daha yığının dibine bıraktı ve kendi etrafında dönerek bunu kutladı.

Vic metal yığınının tepesine yakın bir yerde dinlenmek için durdu ve Hurda Arazisi’nin ötesine bakmak üzere başını çevirdi. Orman göz alabildiğine uzanıyordu. Evlerinin yer aldığı ağacı bulmak yalnızca bir ânını aldı, koca köknar diğer tüm ağaçların üstünde yükseliyordu.

Hurda yığınının kenarından bakabilmek için cesaret edebildiği kadar eğildi. İleride büyük, hantal bir makinenin bascasından duman yükseliyordu. Makine en az on iki metre yüksekliğindeydi, arkasındaki vinç metal ve moloz yığınları arasında ustalıklı hareket ediyordu. Sonu gelmeyen bir döngü içinde bir yerden küreğine hurda alıp başka bir yere bırakıyordu. Vic onun yerini aklına kaydetti, belki kurtarmaya değer yeni bir şey olurdu.

Diğer Eskiler daha uzaktaydı.

Burada güvendeydi.

Tekrar devre kartına baktı. “Seni almaya geliyorum.”

Devre kartına yeterince yaklaşması on dakikasını daha aldı. Bastığı yerin sağlamlığından emin olmak için sürekli duruyor, kendine zaman verip düşüncelerini topluyordu. Aşağı bakmadı, yükseklik onu rahatsız etmiyordu, pek sayılmaz ama önündeki işe odaklanmak daha kolaydı. Bu şekilde daha az başı dönüyordu.

Kayış düzeneğine yaslanarak kollarını ve ellerini gevşetti. “Pekâlâ,” diye mırıldandı. “Yapabilirim.” Devre kartına uzandı, kenarını dikkatle kavrarken dişleri sıkılmıştı. Son gelişinden bu yana bir şeylerin değiştiğini, bu sefer onu yerinden kolayca çıkarabileceğini ümit etti.

Olmadı.

Kartın etrafını boşaltmak için bir zamanlar tost makinesine aitmiş gibi görünen metal parçasını çıkardı ve kurtarılabilecek

bir şey olup olmadığını görmek için içine baktı. Tamir edilemeyecek kadar paslanmıştı. Bir yararı olmazdı. Yere atmadan önce bağırarak haber verdi. Parça, tam altına düştü.

“Rambo’yu ıskladın,” dedi Hemşire Ratched. “Bir dahaki sefere daha iyi hedef al.”

Vic devre kartını bir kez daha kavradı ve kart yerinden oynayınca irkildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Çekti. Biraz çıktı. Karta zarar vermemek adına çok sıkıkmaya dikkat ederek daha sert çekti. Sağlam görünüyordu. Babası mutlu olacaktı. Vic’in onu nasıl aldığını öğrenirse kızardı elbette ama bilmediği şey onu incitmezdi.

Sallanan bir diş gibi kartı oynatmaya başladı; ileri, geri, ileri, geri. Tam bırakıp etrafını biraz daha eşelemeye koyulmak üzereydi ki kart yerinden çıkıverdi.

“Evet,” dedi. “Evet.” Diğerlerine göstermek için salladı. “Aldım!”

“Mutluluğumun haddi hesabı yok,” dedi Hemşire Ratched. “Yaşasın.” Ekranında konfetiler yağıyor, konfetilerin ortasında TEBRİKLER! KIZINIZ OLDU! yazıyordu.

“Vic?” dedi Rambo, sesi gergin geliyordu.

“İnanamıyorum,” dedi Vic. “Haftalar olmuştu.”

Rambo sesini yükseltti ve tekrar, “Vic,” dedi.

“Zarar görmemiş benziyor,” dedi Vic, kartı elinde çevirerek. “Bu çok...”

“Vic!”

Vic sinirlenmişti, sakın kalmaya çalışarak aşağı baktı. “Ne var?”

“Kaç!” diye bağırdı Rambo.

Derin ve öfkeli bir siren sesi duyular. Hurdalıkta yankılanıyor, metal yığınlarının titreşip sallanmasına neden oluyordu.

Vic bu sesi biliyordu.

Elinden geldiğince eğildi.

Eskilerden biri onlara doğru geliyordu; sirenleri öttü, boynu ileri geri savruldu. Diğer hurda yığınlarına çarpıyor, me-

taller metallere sürtünüp etrafa kıvılcımlar saçıyordu. Eski yavaşlamadı. Durmadı da. “İZİNSİZ GİRİŞ,” diye haykırdı. “İZİNSİZ GİRİŞ. İZİNSİZ GİRİŞ. İZİNSİZ GİRİŞ.”

Vic yüzündeki kanın çekildiğini hissedebiliyordu, “Ola-maz,” diye fısıldadı.

Bir eliyle kartı çantasına atarken diğer eliyle karabinayı gevşetmeye başladı. Bir saniyede iki metre düşüvermişti ama karabina ipin ortalarındaki kalın bir düğüme takılınca acıyla sarsıldı. Düğümü çözmeye çalıştı fakat bir türlü hareket etmiyordu.

Hemşire Ratched, Rambo’yu alıp kaldırırken, “İnmeni öneririm,” dedi. Üstlerine yağın döküntülerden kaçınarak yuvarlandı, uzaklaşırken zincirlerinin altındaki taşlar sağa sola sıçırıyordu. Rambo ciyaklıyor, kırmızı sensörleri panik içinde yanıp sönüyordu.

Vic hâlâ karabinayı düğümden geçirmeye çalışıyordu. “Deniyorum!” diye bağırıyordu arkalarından.

İşe yaramıyordu. Çözülmecekti.

Eski’nin sireni tekrar öttü. O sırada ağır bir şey omzuna çarpıp onu kendi etrafında döndürerek uzaklaştırdı Vic inledi. Eski’nin devasa tekerlerinden çıkan metal sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Patırtıyla tekrar hurda yığınının çarpınca soluğu kesildi.

Doğrulmayı başardığında hızla yukarı baktı, makara sistemini kaybedeceği için şimdiden üzmeye başlamıştı. Yapımı zordu ama şu an bu konuda elinden bir şey gelmezdi.

Eski, hurda yığınlarından birinin arkasında belirdi, ışıkları yanıyordu. Boynunu yığına doğru savurdu. Kepçesi Vic’in tepesinde bir yere inince yığın sallandı ve metaller öfkeyle çatırdadı. Derken düzeneğin ipleri koptu ve onu önce yukarı, sonra hızla aşağı çekti. Yığın sağa doğru eğildi. Geniş bir metal levha önüne kaydı, üstünde EN İYİ YEMEK KAMYONU SEÇİLDİ yazıyordu.

Vic hiç düşünmeden levhaya uzandı.

Eski’nin boynu ivme kazanmak için arkaya doğru savruldu.